

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Florești din 08 aprilie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 noiembrie 2017, declarat de inculpatul

*Iașic Andrei XXXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al mun. XXXXX,
str. XXXXX X, ap. X, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>07.05.2014 – 08.04.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>12.05.2016 – 02.11.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>23.01.2017 – 23.05.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>23.06.2017 – 15.11.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>19.01.2018 – 21.02.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Florești din 08 aprilie 2016, Iașic Andrei a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la 200 unități convenționale, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

2. Instanța de fond a constatat că la 25 noiembrie 2013, inculpatul Iașic Andrei, posedând permis de conducere valabil pentru categoria de vehicul condus, conducând autoturismul „Rover 414”, număr de înmatriculare XXXXX, pe traseul central din s. Căprești r. Florești, deplasându-se cu o viteză nestabilă de către organul de urmărire penală, observându-l pe pietonul Cazacu Stepan care traversa drumul și

efectua trecerea pe traiectorie perpendiculară în raport cu marginea carosabilului, și neținând cont de situația rutieră și dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase precum și de distanța dintre autoturismul condus și pieton, nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului și fără a frâna, la tamponat pe pietonul Cazacu Stepan, cauzându-i vătămări corporale sub formă de: plagă în regiunea parieto-occipitală pe stânga și fractura oaselor gambei drepte cu deplasare în treimea inferioară, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 117 „D” din 10.12.2013 se califică ca vătămare corporală medie, cu dereglare de sănătate de lungă durată.

Astfel, Iațic Andrei a ignorat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009, prevăzute de: pct. 45 alin. 1 „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul..., ținând permanent seama de următorii factori: lit. a) „starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția”; b) „dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase”; lit. d) „situația rutieră”; alin. 2 „...în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”; încălcări care sunt în legătură directă cu comiterea accidentului rutier în cauză și consecințele survenite.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că, afară era ceață, ploua mărunț, și din aceste considerente se deplasa cu o viteză normală, în dependență de situație. La intrarea în s. Căprești avea o viteză de vre-o 30 km/oră. Deplasându-se, la un moment dat, a observat o persoană care stătea pe partea dreaptă a carosabilului, era la o distanță de el undeva de 6 metri înainte. Ajungând în dreptul acestei persoane, d-lui s-a izbit brusc în fața mașinii, încercând să traverseze sau cine știe ce intenție avea. În momentul în care persoana s-a pornit brusc, el a făcut manevra de virare la stânga încercând să evite tamponarea cu pietonul, dar nu s-a primit și l-a atins cu colțul din partea dreaptă al automobilului. Partea vătămată s-a lovit de parbriz și a căzut jos, în urma automobilului. A virat la stânga și a frânat. El cu concubina s-a apropiat de persoana dată pentru a-i acorda primul ajutor. Imediat a anunțat poliția despre accident. De la persoana dată mirosea puternic a băuturi alcoolice. Traseul nu era iluminat. A achitat tratamentul la spital și operația acestuia din omenie, nu că s-a simțit vinovat, a văzut că situația materială nu e bună și a hotărât să-l ajute. Drumul era umed și lunecos. Pietonul stătea pe partea dreaptă la 6 metri de la carosabil distanța 1 m, 1,2 m de la banda lui. A mers undeva un metru din bandă. Dacă el înțelegea că partea vătămată are intenția de a traversa carosabilul, el reușea să frâneze până a ajunge la el.

Deși inculpatul nu și-a recunoscut vina, aceasta este dovedită pe deplin prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Cazacu Stepan a relatat că până la momentul ciocnirii el servise băuturi alcoolice și dorind să-și cumpere țigări de la un bar a încercat să traverseze carosabilul. A observat automobilul care se afla la o distanță de aproximativ 100 metri, și a crezut că va reuși să traverseze, dar în moment ce traversa carosabilul a fost lovit, fiind aruncat peste automobil și căzând în spatele automobilului. Era aproximativ ora 18:00, era nici noapte nici zi, amurgea. La

automobilul dat erau aprinse luminile de gabarit. În acea zi ploua, ceață nu era. Locul unde a vrut să treacă strada era iluminat de la un bar. Din start a început să meargă apoi a început a alerga, s-a gândit că nu va reuși. S-a uitat că e departe automobilul și a crezut că va reuși să treacă. Nu știe dacă automobilul a frânat sau nu. Toate cheltuielile de la spital le-a achitat inculpatul, pretenții față de el nu are, inculpatul să fie pedepsit conform legii.

Martorul Șerșun Arcadii a declarat că pe la orele 18:00 a auzit un zgomot. A luat lanterna și a ieșit la drum, acolo a văzut un om jos. Șoferul a zis că a chemat asistența medicală și poliția. Partea vătămată se afla în spatele automobilului. Era iarnă, drumul se afla în reparație, trecerea de pietoni nu exista și nici indicatoare rutiere. În acea seară traseul nu era iluminat. Afară ninge și era deja întuneric. Prin apropiere nu era nicio trecere pentru pietoni. Locuiește în s. Căprești de 8 ani. Până a începe reconstrucția drumului, trecere de pietoni era numai în regiunea școlii, precum și indicator la fel doar lângă școală. De la locul producerii accidentului până la școala unde era trecerea pentru pietoni e o distanță de 1 km și 300-400 m. Când a avut loc accidentul, drumul era în reparație, dar era deja asfaltat și nu erau amenajate încă trecerile pentru pietoni. Peste un timp, după producerea accidentului, s-a pus ultimul rând de asfalt și s-au amenajat mai multe treceri pentru pietoni.

Martorul Munteanu Ina a relatat că este concubina inculpatului. Ea se afla pe bancheta din față alături de șofer, pe bancheta din spate era fiul lor. Era ceață și ploua. Se deplasau cu o viteză de aproximativ de 30 km/oră. Prin s. Căprești, inculpatul a făcut o virare la stânga, deoarece brusc a apărut o persoană în fața mașinii. Au verificat pulsul acelei persoane, era vie, dar mirosea de la el a băuturi alcoolice. Imediat au sunat poliția și asistența medicală. La o distanță de 20-30 metri era marcajul rutier „trecere pentru pietoni”.

Conform procesului-verbal din 25.11.2013, s-a cercetat și constatat locul accidentului rutier.

Potrivit ordonanței din 04.12.2013, autoturismul „Rover 414”, n/î XXXXX, a fost recunoscut drept corp delict.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 117 D din 10.12.2013, la Cazacu Stepan, s-a depistat: plagă în regiunea parieto-occipitală pe stânga și fractura oaselor gambei drepte cu deplasare în treimea inferioară, care au fost produse prin mecanism de lovire cu obiecte contondente, posibil în rezultatul tamponării de automobil și se califică ca vătămări corporale medii (după criteriul dereglării de lungă durată a sănătății pe un termen mai mare de 21 zile).

Nu este întemeiată poziția apărării, că însăși partea vătămată e vinovată în producerea accidentului rutier, deoarece nu ar fi respectat regulile circulației rutiere.

Or, la data accidentului rutier, în locul producerii acestuia, precum și în raza de 100-150 metri nu exista o trecere de pietoni.

Conform pct. 114 alin. 2 al Regulamentului „În cazul în care în limitele vizibilității (100-150 m) nu sunt treceri pentru pietoni sau intersecții, ei pot traversa drumul numai după ce s-au asigurat că nu se apropie nici un vehicul, efectuând trecerea pe traiectorie perpendiculară în raport cu marginea carosabilului, iar alin. 3

prevede că odată angajați în traversare, pietonii nu trebuie să încetinească mersul sau să se oprească fără motiv.

Potrivit pct. 45 alin. 1 al Regulamentului „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul..., ținând permanent seama de următorii factori: lit. a) „starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția”; b) „dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase”; lit. d) „situația rutieră”; alin. 2 „...în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”.

Așadar, odată ce în raza de aproximativ 100-150 metri nu se afla o trecere pentru pietoni și având în vedere condițiile climaterice, cât și faptul că se deplasa prin localitate pe un drum care nu era iluminat, inculpatul trebuia să ia în calcul toate aceste împrejurări și să conducă automobilul cu o dexteritate sporită astfel încât să poată să prevadă toate situațiile periculoase pentru a garanta securitatea tuturor participanților la trafic.

Declarațiile martorului Munteanu Ina, care este concubina inculpatului și declarațiile ultimului, se cataloghează ca având tentă de apărare pentru a evita răspunderea penală pentru fapta comisă.

Astfel, există interdependență între acțiunile inculpatului de încălcare a Regulamentului circulației rutiere și consecințele survenite, iar faptele lui constituie infracțiunea imputată.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației, comisă de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, toate cheltuielile pentru tratarea părții vătămate au fost suportate de inculpat, partea vătămată pretenții nu are, concluzionând că corectarea și reeducarea lui poate avea loc prin aplicarea pedepsei sub formă de amendă.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a invocat că sentința este bazată pe presupuneri și lipsită de suport probator.

Anume nerespectarea de către partea vătămată a regulilor de circulație rutieră, a provocat accidentul rutier.

Instanța de fond nu a expus în sentință toate declarațiile părții vătămate.

Astfel, Cazacu Stepan a menționat că a vrut să treacă strada pe zebra, dar nu a vrut să se ridice 5-10 metri ca să treacă pe la zebra.

În textul sentinței nu se regăsesc aceste declarații.

Martorul Șerșun A. a comunicat că nu a văzut producerea accidentului rutier.

Martorul ocular Munteanu Ina a descris amănunțit toate măsurile întreprinse de conducătorul mijlocului de transport întru evitarea producerii accidentului rutier,

reflectând până la detalii toate împrejurările și acțiunile atât a conducătorului mijlocului de transport, cât și ale părții vătămate Cazacu Stepan.

Acuzarea nu a prezentat un careva act, o careva probă că în s. Căprești, r. Florești în imediata împrejurime a locului producerii accidentului rutier nu se afla o trecere de pietoni.

La acest subiect, este de menționat că în imediata împrejurime a locului producerii accidentului rutier la acea dată se afla o trecere de pietoni, fapt confirmat inclusiv de partea vătămată Cazacu Stepan și martorul Munteanu Ina.

Nu a ignorat prevederile pct. 45 alin. (1) lit. a), b), d), alin. (2) al Regulamentului circulației rutiere, ci dimpotrivă se deplasa cu automobilul „Rover 414” regulamentar, cu viteza de aproximativ 30 km/h, a ținut seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, de dexteritate în conducere, fapt confirmat și prin declarațiile martorului Munteanu Ina, iar când a apărut spontan situația periculoasă, a redus viteza și a întreprins toate manevrele posibile pentru a evita tamponarea cu pietonul.

Argumentele acușării sunt declarative, deoarece nu au fost prezentate dovezi certe, concludente și pertinente care i-ar dovedi vinovăția în producerea accidentului rutier și legătura de cauzalitate între culpă și consecințele survenite, or, s-a constatat că vinovat de producerea accidentului rutier se face partea vătămată Cazacu Stepan.

Nu a fost demonstrată existența laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau în inacțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, deoarece chiar din declarațiile părții vătămate Cazacu Stepan, reiese faptul nerespectării de către pieton a regulilor circulației rutiere.

În calitate de șofer a întreprins toate măsurile necesare pentru a evita producerea accidentului rutier.

Totodată, încheierea instanței privind refuzul efectuării expertizei, este una nefondată, dat fiind că conform răspunsului parvenit de la Centrul tehnico-criminalistic și expertize judiciare a IGP, la caz este posibilă efectuarea expertizei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 noiembrie 2016, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Procesul penal în privința lui Iașc Andrei pe art. 164 alin. (1) Cod penal a fost încetat, în temeiul art. 2 al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond întemeiat a constatat prezența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive (inclusiv latura obiectivă și cea subiectivă) a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Totodată, procesul penal în privința inculpatului urmează a fi încetat prin prisma prevederilor art. 2 al Legii privind amnistia.

Deși inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, acesta întrunește condițiile Legii privind amnistia. Inculpatul a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiunea. Partea vătămată Cazacu S. a declarat că nu are pretenții față de inculpat.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea hotărârilor adoptate, cu dispunerea achitării lui.

Recurentul a indicat că acuzarea nu a prezentat nici o probă pertinentă, concludentă și utilă care i-ar dovedi vinovăția, pentru ca ulterior a da temei instanței să pronunțe o hotărâre de încetare a procesului în temeiul Legii privind amnistia.

6. Conform deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 23 mai 2017, recursul a fost admis, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a reținut că, la caz nu a fost cauzat vreun prejudiciu, iar în asemenea circumstanțe prevederile art. 2 din Legea nr. 210, pot fi aplicate numai dacă inculpatul a manifestat căință activă prin autodenunțare sau prin contribuire activă la descoperirea infracțiunii (care include: judecarea cauzei penale în procedura prescrisă de art. 364¹ sau 509 Cod de procedură penală, sau în cazul recunoașterii integrale a vinovăției).

Mai mult, încetarea procesului penal conform alin. (1) are loc cu acordul scris al persoanei învinuite sau inculpate.

Inculpatul pe tot parcursul procesului penal a menținut o poziție constantă de nerecunoaștere a vinovăției.

Potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel, la întrebarea instanței inculpatul a răspuns că nu dorește să fie aplicată legea cu privire la amnistie, deoarece nu este vinovat.

Așadar, instanța de apel a interpretat greșit prevederile alin. (3) din art. 2 al Legii nr. 210, or, inculpatul nu a manifestat căință activă pentru a cădea sub incidența Legii menționate.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 noiembrie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate pe caz o apreciere legală din punct de vedere a pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor.

Astfel, vina inculpatului și-a găsit confirmare prin:

declarațiile părții vătămate Cazacu S.;

declarațiile martorului Șerșun A.;

procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 25.11.2013, cu fototabel, prin care se constată locul săvârșirii infracțiunii;

procesul-verbal a reviziei tehnice a unității de transport din 25.11.2013;

raportul de expertiză medico-legală nr. 117 D din 09.12.2013, prin care la examinarea cet. Cazacu S., s-a depistat: plagă în regiunea parieto-occipitală pe stânga și fractura oaselor gambei drepte cu deplasare în treimea inferioară, care au fost produse prin mecanism de lovire cu obiecte contondente, posibil în rezultatul tamponării de automobil și se califică ca vătămări corporale medii (după criteriul dereglării de lungă durată a sănătății pe un termen mai mare de 21 zile);

raportul de expertiză judiciară nr. 875 din 27.07.2016, potrivit căruia: spațiul de oprire în siguranță al automobilului de model „Rover 414” cu numărul de

înmatriculare XXXXX, deplasându-se cu viteza-30 km/h, în condițiile AR dat, constituie respectiv aproximativ 20,5-18 metri.

Justificat au fost apreciate critic declarațiile inculpatului, prin care nu a recunoscut vina, acestea având scop de evitare a răspunderii penale.

S-a constatat că, inculpatul conducând mijlocul de transport nu a întreprins măsurile necesare pentru ajustarea vitezei de deplasare la condițiile climaterice, oprirea în siguranță a automobilului în cazul în care a observat obstacolul apărut și evitarea tamponării părții vătămate Cazacu S. Astfel, inculpatul n-a respectat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, prevăzute la pct. 45 alin. 1 „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul..., ținând permanent seama de următorii factori: lit. a) „starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția”; b) „dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase”; lit. d) „situația rutieră”; alin. 2 „...în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”. Astfel, în cazul respectării prevederilor RCR menționate, inculpatul putea să evite tamponarea părții vătămate Cazacu S, fapt confirmat inclusiv prin raportul de expertiză auto-tehnică nr. 875 din 27.07.2016, în care este indicat, că spațiul de oprire în siguranță al automobilului „Rover 414”, n/î XXXXX, deplasându-se cu viteza - 30 km/h, în condițiile AR dat, constituie respectiv aproximativ 20,5-18 metri.

Partea vătămată Cazacu S. a relatat că a văzut automobilul la distanța de aproximativ 100 metri, declarații în veridicitatea cărora nu există temei de îndoială, precum și reieșind din concluzia raportului de expertiză menționat, se constată că inculpatul avea posibilitatea reală de a evita tamponarea lui Cazacu S., însă ultimul nu a ajustat conducerea mijlocului de transport și viteza acestuia la condițiile climaterice existente la momentul producerii accidentului, din care motive a avut loc producerea accidentului rutier.

În cazul respectării de către inculpat a prevederilor pct. 45 RCR și manifestării unei prudențe sporite, inculpatul era în stare să evite tamponarea cu pietonul.

Totodată, urmează a fi respinse argumentele din apel că accidentul rutier s-a produs din vina părții vătămate Cazacu S., care nu a traversat carosabilul pe trecerea de pietoni. În instanță nu a fost confirmat faptul nerespectării de către partea vătămată a cerințelor RCR, care se referă la traversarea carosabilului de către pietoni. Mai mult, faptul aflării trecerii de pietoni, nu exclude vinovăția inculpatului de încălcarea prevederilor pct. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere, conform căruia conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită ținând permanent seama de următorii factori:

- a) Starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția;
- b) Dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase;
- c) Starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii;
- d) Situația rutieră.

Inculpatul nu a ținut cont de toți acești factori rutieri, nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sau inacțiunilor sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia și putea să le prevadă, ce în

consecință a dus la producerea accidentului rutier și tamponarea părții vătămate Cazacu S., în rezultatul căreia partea vătămată a primit leziuni corporale medii. Cu atât mai mult, în situația în care în apropierea locului accidentului rutier era trecere de pietoni, după cum afirmă apărarea, în situația dată inculpatul urma să manifeste o diligență sporită în conducerea mijlocului de transport, să prevadă probabilitatea apariției pietonului și posibilele situații de risc, întru conducerea automobilului în siguranță și evitarea tamponații pietonului. Din aceste considerente urmează a fi respinse argumentele apărării că în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă și latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, or, această infracțiune face parte din categoria infracțiunilor săvârșite din imprudență.

Instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de amendă, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise.

8. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a invocat că condamnarea lui este nefondată și lipsită de suport probator.

Din declarațiilor lui Cazacu S. rezultă că accidentul rutier a fost provocat din cauza nerespectării de către partea vătămată a regulilor de circulație rutieră.

Instanța de fond nu a expus în sentință toate declarațiile părții vătămate.

Astfel, Cazacu S. a menționat că a vrut să treacă strada pe la zebra, dar nu a trecut pe la zebra, nu a vrut să se ridice 5-10 metri ca să treacă pe la zebra.

Aceste declarații nu se regăsesc în textul sentinței instanței de fond și deciziei instanței de apel.

Argumentul dat, precum și verificarea acestor declarații invocate în cererea de apel, instanța le-a lăsat fără apreciere.

Este nefondat argumentul instanței de apel că nu există temei de îndoială în privința declarațiilor lui Cazacu S., ori, nu poate avea o forță probantă mai mare declarațiile părții vătămate în raport cu declarațiile martorului Munteanu Ina.

Pentru a fi apreciate critic declarațiilor lui, urma ca la materialele cauzei să fie concluzia efectuării reconstituirii faptei la fața locului, procedură prevăzută de norma art. 122 CPP, acțiune procesuală ce a fost solicitată de a fi efectuată în cadrul urmăririi penale.

Martorul Șerșun A. a comunicat că nu a văzut nemijlocit producerea accidentului rutier.

Martorul ocular Munteanu Ina a descris amănunțit toate măsurile întreprinse de conducătorul mijlocului de transport întru evitarea producerii accidentului rutier, reflectând până la detalii toate împrejurările și acțiunile atât a conducătorului mijlocului de transport, cât și ale părții vătămate Cazacu S.

Probele prezentate confirmă că nu a ignorat prevederile pct. 45 alin. (1) lit. a), b), d), alin. (2) al Regulamentului circulației rutiere, ci dimpotrivă se deplasa cu automobilul de model „Rover 414” regulamentar, cu viteza de aproximativ 30 km/h pe drumurile publice în localități, a ținut seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, de dexteritate în conducere, fapt confirmat și prin

declarațiile martorului Munteanu Ina, iar la momentul când a apărut spontan situația periculoasă, a redus viteza și a întreprins toate manevrele posibile pentru a evita tamponarea pietonului.

La fel, argumentele acuzării sunt declarative, deoarece nu au fost prezentate probe, concludente și pertinente care i-ar dovedi vinovăția în producerea accidentului rutier și legătura de cauzalitate între culpă și consecințele survenite.

Nu a fost demonstrată existența laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau în inacțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, deoarece chiar din declarațiile părții vătămate Cazacu S. reiese faptul nerespectării de către pieton a regulilor circulației rutiere.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală (*pct. 5 din decizie*), care prevăd și următoarele temeiuri pentru recursul ordinar – motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Cazacu S., a martorului Șerșun A., procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 25.11.2013, cu fototabel, prin care se constată locul săvârșirii infracțiunii, procesul-verbal a reviziei tehnice a unității de transport din 25.11.2013, raportul de expertiză medico-legală nr. 117 D din 09.12.2013, că Cazacu S., s-a depistat: plagă în regiunea parieto-occipitală pe stânga și fractura oaselor gambei drepte cu deplasare în treimea inferioară, care au fost produse prin mecanism de lovire cu obiecte contondente, posibil în rezultatul tamponării de automobil și se califică ca vătămări corporale medii (după criteriul dereglării de lungă durată a sănătății pe un termen mai mare de 21 zile), raportul de expertiză judiciară nr. 875 din 27.07.2016, potrivit cărui spațiul de oprire în siguranță al automobilului „Rover 414”, număr de înmatriculare XXXXX, deplasându-se cu viteza-30 km/h, în condițiile AR dat, constituie respectiv aproximativ 20,5-18 metri, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 264 alin. (1) Cod penal (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Or, lipsa pasajului pietonal în regiunea locului respectiv și declarațiile părții vătămate că a început traversarea străzii când automobilul inculpatului era la o distanță de aproximativ 100 metri, în coroborare cu raportul de expertiză judiciară nr. 875 din 27.07.2016 că spațiul de oprire în siguranță al automobilului „Rover 414”, în cazul deplasării cu viteza de 30 km/h, cum afirmă inculpatul, constituie aproximativ 20,5-18 metri, dovedește concludent că inculpatul a avut posibilitate să evite tamponarea victimei, cel puțin prin frânare, dar, încălcând prevederile pct. 45 alin. 1 din Regulamentului Circulației Rutiere, a generat cauzalitatea producerii accidentului rutier și provocarea părții vătămate, din imprudență, a vătămării medii a integrității corporale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței

CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Iațic Andrei XXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Florești din 08 aprilie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 noiembrie 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco